

Sygnatura akt VIII Ga 52/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SO Anna Budzyńska (spr.)

SR del. Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko A. S. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 14 listopada 2014 roku, sygnatura akt V GC 802/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.230,80 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSR (del.) Aleksandra Wójcik-Wojnowska SSO Krzysztof Górski SSO Anna Budzyńska

Sygn. akt VIII Ga 52/15

UZASADNIENIE

W dniu 29 lipca 2014 r. powód Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. z siedzibą w S. złożył pozew przeciwko A. S. (1) o zapłatę kwoty 21.418,93 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Uzasadniając żądanie pozwu powód podał, że w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wykonywał usługi na rzecz pozwanego, wykonującego sprzedaż hurtową wyrobów tekstylnych. Za wykonane usługi powód wystawił faktury Vat FS (...), Vat FS (...), Vat FS (...), Vat FS (...). Strona powodowa wystawiła ponadto faktury Vat (...), Vat (...) /000005/9/2012, Vat (...) /000002/10/2012 z tytułu przechowania na rzecz pozwanego towarów oraz usług załadunku i rozładunku. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 10.09.2012 r., pozwany uregulował wobec spółki (...) należność w wysokości 7.677,50 zł. W piśmie z dnia 7.12.2012 r. zakwestionował natomiast, kwoty wynikające z faktur wystawionych za załadunek, rozładunek i nadgodziny, nie zgłaszając jednocześnie zastrzeżeń co do kwot wynikających z usług transportowych.

W dniu 1.08.2014 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie W.. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że dochodzone przez powoda roszczenia, wynikające z umów przewozu towaru uległy przedawnieniu. Pozwany wskazał, że powołane przez stronę powodową faktury VAT nr (...) zawierały termin spełnienia świadczenia oznaczony na październik 2012, zatem udokumentowane przez nie świadczenia uległy przedawnieniu w październiku 2013 r., gdyż zgodnie z treścią art. 77.ustawy prawo przewozowe a także art. 792 k. c. roszczenia z umowy przewozu rzeczy objęte są rocznym terminem przedawnienia. W dalszej kolejności pozwany podniósł ponadto, iż przeczy zobowiązaniu do świadczenia za usługi dochodzone na podstawie faktur: Vat (...) 000002/10/2012, Vat (...) 00005/9/2012 i Vat (...) 000005/8/2012. Pozwany wskazał, że brak jest dokumentów potwierdzających wykonanie w/w usług na rzecz pozwanego przez powoda – w szczególności specyfikacji i dokumentów potwierdzających oddanie i zwrot towarów, ilość i rodzaj składowanych towarów, a także protokołów zwrotu oddanych do składowania towarów, wymaganych łączącą ich umową.

W piśmie przygotowawczym z dnia 24.09.2014 r. strona powodowa cofnęła pozew w części dotyczącej kwoty 7.400 zł i wniosła o umorzenie postępowania w tym zakresie, natomiast podtrzymała pozew co do kwoty 14.018,93 zł.

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie o sygn. akt V GC 802/14 zasądził od pozwanego A. S. (1) na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...) Spółki z o.o. w S. kwotę 7380 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23.07.2014 r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku); oddalił powództwo w części, to jest co do kwoty 6638,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (pkt II wyroku) umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (pkt III wyroku) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 472,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt IV wyroku).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych:

Strony łączyła umowa przechowania z dnia 12 lipca 2012 r., zgodnie z którą powód zobowiązał się do wydzielenia pozwanemu 100 m² powierzchni magazynowej na przechowanie towarów i do zachowania ich w stanie niepogorszonym. Strony uzgodniły wynagrodzenie za najem powierzchni w wysokości 2000 zł netto miesięcznie a ponadto powód był uprawniony do obciążenia pozwanego kwotą 2,50 zł netto za każdą rozładowaną do przechowania paletę oraz w przypadku załadunku lub rozładunku towaru po godz. 15.00 – 40 zł netto za każdą rozpoczętą godzinę. Zgodnie z łączącą strony umową oddanie towarów przechowawcy na przechowanie następowało z chwilą przyjęcia przez przechowawcę towarów i podpisania specyfikacji dokumentującej ilość jednostek i rodzaj przekazanych towarów – po uprzednim co najmniej dwunastogodzinnym zawiadomieniu przechowawcy. Ze zwrotu towarów winien być sporządzony protokół z zaznaczeniem daty odbioru oraz rodzaju i ilości jednostek odebranych towarów.

Z tego tytułu zostały wystawione faktury Vat (...) na kwotę 8201,03 zł, Vat (...) /000005/9/2012 na kwotę 3357,90 zł, .Vat (...) /000002/10/2012 na kwotę 2460 zł.

W dniu 7.12.2012 r. pozwany skierował do powoda pismo, w którym wskazał, iż nie uznaje kwot wynikających z dokumentów dotyczących rozładunku i załadunku palet jak również obciążenia go nadgodzinami, na które powód powołał się w piśmie z dnia 6.11.2012r.

W dniu 28.01.2013 r. strona powodowa skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 21.418,93 zł z terminem płatności 3 dni. Po bezskutecznym upływie terminu płatności strona powodowa ponownie skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty w dniu 13.03.2013 r. wyznaczając 3- dniowy termin zapłaty.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo okazało się zasadne w części. Wskazał, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu cywilnego, dotyczące umowy przechowania (art. 835 k.c. i art.836 k. c.).

Stwierdził, że roszczenie powódki w części dotyczącej kwoty 7.400 zł z tytułu usług przewozu uległo przedawnieniu i cofnięcie powództwa w tej części przez powoda skutkowało umorzeniem postępowania co do kwoty 7.400 zł, stosownie do przepisu art. 203 k. p. c.

Przedmiotem rozpoznania merytorycznego było żądanie zapłaty kwoty 14.018,93 zł wywodzonej przez powoda z umowy przechowania, przy czym pozwany uznał w tym zakresie roszczenie powoda do kwoty 7380 zł, obejmującej kwoty po 2460 zł miesięcznie za składowanie rzeczy. Spór obejmował więc kwotę 6638,93 zł za czynności dodatkowe związane z rozładunkiem i załadunkiem towaru. Pozwany zaprzeczył wykonaniu tych czynności przez powoda i podkreślił brak wymaganej umową dokumentacji potwierdzającej dodatkowe prace powoda.

Powód domagał się zapłaty za 631 rozładunków, 612 załadunków mechanicznych i 39 godzin dodatkowego czasu obsługi w sierpniu 2012 r. oraz 48 rozładunków 68 załadunków mechanicznych i 11 godzin dodatkowego czasu obsługi we wrześniu 2012 r. Zgodnie z łączącą strony umową (§7) oddanie towarów przechowawcy na przechowanie następowało - po uprzednim co najmniej dwunastogodzinnym zawiadomieniu przechowawcy o ilości jednostek przeznaczonych na przechowanie - z chwilą przyjęcia przez przechowawcę towarów i podpisania specyfikacji dokumentującej ilość jednostek i rodzaj przekazanych towarów. Tak samo ze zwrotu towarów winien być sporządzony protokół z zaznaczeniem daty odbioru oraz rodzaju i ilości jednostek odebranych towarów. Sąd Rejonowy podkreślił, że powód, pomimo zarzutów pozwanego, nie przedstawił specyfikacji z przyjęcia towarów ani protokołów z ich odbioru. Zamiast tego przedstawił podpisane nieczytelnie wydruki komputerowe obejmujące zestawienia przyjętych i wydanych palet oraz nadgodzin. Żaden z wydruków nie zawierał podpisu składającego, tudzież osoby reprezentującej jego interesy. Wydruki te miały więc co najwyżej wartość jednostronnego oświadczenia powoda i nie mogły zastąpić przewidzianych umową protokołów i specyfikacji obiektywizujących proces składania rzeczy na przechowanie i ich odbioru.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że podjęta przez powoda próba wykazania roszczenia dowodem z zeznań świadka A. S. (2) nie mogła odnieść skutku wobec brzmienia art. 207§6 k.p.c. Powód jeszcze przed wszczęciem procesu miał świadomość tego, że pozwany kwestionuje obciążenie go kosztami rozładunków i nadgodzin oraz domaga się przedstawienia specyfikacji i protokołów (pismo z 07.12.2012 r. k. 30) , a mimo to w pozwie nie zawarł wniosków dowodowych na poparcie swojego stanowiska. Dowód ze świadka powód zgłosił dopiero w piśmie procesowym z dnia 24.09.2014 r. które wpłynęło do sądu w dniu 02.10.2014 r., czyli już po wyznaczeniu terminu rozprawy i określeniu jej czasu na 30 minut (przy założeniu, że nie będą prowadzone dowody osobowe). Przesłuchanie świadka wymagałoby odroczenia rozprawy na kolejny termin, tym bardziej, że pozwany w odpowiedzi na wniosek powoda sam wniósł o przesłuchanie świadka M. K. na okoliczności przeciwne. W konsekwencji Sąd Rejonowy pominął dowody ze świadków jako spóźnione (spowodowałyby odroczenie rozprawy i zwłokę w postępowaniu). Ponadto przydatność zeznań świadka do szczegółowego określenia liczby nadgodzin i palet rozładowanych przeszło dwa lata temu wydaje się co najmniej wątpliwa.

W konsekwencji stwierdzić należało, że strona powodowa wbrew treści art. 6 k.c. nie wykazała swych roszczeń, dotyczących opłat dodatkowych za rozładunek, załadunek oraz za dodatkowy czas pracy na łączną kwotę 6638,93 zł.

Rozstrzygnięcie o odsetkach Sąd pierwszej instancji oparł na treści art. 481 § 1 k. c., zaś o kosztach procesu na podstawie art. 98 §1 k. p. c. w zw. z art.100 k. p. c. w zw. z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Powód wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 6.638,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tj. w zakresie pkt II oraz rozstrzygającej o kosztach procesu tj. punktu IV. Powyższemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 §1 KPC, mające wpływ na wynik sprawy, poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego, polegające na:

a) nie dokonaniu oceny wiarygodności i mocy dowodowej zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dowodu z dokumentów w postaci wydruków komputerowych podpisanych przez A. S. (2), obejmujących zestawienia przyjętych i wydanych palet oraz nadgodzin,

b) przedwczesnej ocenie dowodów z zeznań świadka A. S. (2), który nie został przeprowadzony, a mimo to sąd uznał dowód ten za niewiarygodny;

2) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 227 KPC w zw. z art. 217 §1 KPC, mające wpływ na wynik sprawy, poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego z zeznań świadka A. S. (2) zmierzającego do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, co skutkowało nie wyjaśnieniem przez Sąd wszystkich istotnych okoliczności sprawy;

3) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 232 KPC w zw. z art. 299 KPC, mające wpływ na wynik sprawy, poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z przesłuchania stron postępowania, mimo że istniały obiektywne podstawy do jego przeprowadzenia, co skutkowało nie wyjaśnieniem wszystkich istotnych okoliczności sprawy;

4) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 §1 KPC i art. 227 KPC w zw. z art. 217 §3 KPC poprzez zaniechanie zebrania pełnego i wyczerpującego materiału dowodowego przez bezzasadne oddalenie istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy wniosku dowodowego w postaci zeznań świadka A. S. (2) i nie powołanie z urzędu dowodu z przesłuchania stron postępowania, a w konsekwencji przyjęcie ustaleń faktycznych w oparciu o niekompletny materiał dowodowy;

5) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 232 KPC, mającego wpływ na wynik sprawy, poprzez błędne założenie, że strona powodowa nie wywiązała się z nałożonego na nią ciężaru dowodowego i nie wykazała swych roszczeń dotyczących opłat dodatkowych za rozładunek i załadunek oraz za dodatkowy czas pracy pracowników powódki;

6) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 70 §1 KPC w z w. z art. 97 §1 i § 2 KPC poprzez niezasadną odmowę dopuszczenia tymczasowo do czynności Członka Zarządu T. J. niemającego należytego ustawowego umocowania, co skutkowało brakiem możliwości: określenia stanowiska powódki w sprawie, odniesienia się do stanowiska strony pozwanej, wypowiedzenia się w przedmiocie stanu faktycznego, a także złożenia zastrzeżenia do protokołu w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego z zeznań świadka A. S. (2);

7) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 §2 KPC, mającego wpływ na wynik sprawy, polegające na sporządzeniu uzasadnienia wyroku niezgodnie z wymogami w tym przepisie wskazanymi, poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie bez ustalenia faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i, którym dał wiarę, a którym wiarygodności odmówił i na jakiej podstawie oraz bez wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku ewentualnie o jego zmianę poprzez zasądzenie od pozwanego A. S. (1) na rzecz powódki Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S. dalszej kwoty 6.638,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Skarżący podniósł, że gdyby Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów to z pewnością doszedłby do wniosku, iż roszczenie powódki co do opłat dodatkowych za rozładunek i załadunek oraz dodatkowy czas pracy pracowników zostało w dużej mierze udowodnione, a przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. S. (2) oraz dowodu z przesłuchania stron mogłoby tylko potwierdzać słuszność tej tezy. Powód podniósł, że skoro pomimo

zarzutu pozwanego nie przedstawił specyfikacji i protokołów z załadunku i rozładunku to oznacza, że z jakiego powodu nie mógł tego zrobić. Zamiast tych protokołów i specyfikacji przedłożył wydruki komputerowe oraz wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. S. (2), który miał wyjaśnić przyczyny braku tych dokumentów oraz miał opisać okoliczności rozładunków i załadunków wykonanych na rzecz pozwanego.

Skarżący podniósł, iż oddalenie wniosku o przesłuchanie tego świadka skutkowało niewyjaśnieniem przez Sąd Rejonowy wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Świadek ten bowiem posiadał wiedzę i informację dotyczące okoliczności wykonania umowy, Sąd pierwszej instancji jednak kierując się przesadnym rygoryzmem oddalił wniosek który zmierzał do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy.

Zarzucał ponadto, iż w sprawie nie zostały spełnione przesłanki z treści art. 207 § 6 k.p.c. Sąd Rejonowy uznał, iż powód powinien już w pozwie zawrzeć odpowiednie wnioski dowodowe z dokumentów w postaci protokołów specyfikacji ale nie przewidział, że takich dowodów nigdy nie było. Stąd też twierdzenie, że dowód z zeznań świadka był spóźniony, gdyż potrzeba jego powołania istniała już na etapie składania pozwu jest nieuprawniony. W ocenie apelującego potrzeba powołania dowodu z zeznań świadka A. S. (2) powstała dopiero później w związku z twierdzeniami i zarzutami pozwanego zawartymi w sprzeciwie. Podniósł także, iż nie powinno obciążać strony brak zaplanowanie przez Sąd dostatecznej ilości czasu na przeprowadzenie pierwszej rozprawy.

Powód wskazał, iż Sąd Rejonowy pominął dowód z przesłuchania stron pomimo tego, iż potrzeba jego przeprowadzenia istniała. W momencie zamknięcia rozprawy pozostały bowiem nie wyjaśnione wszystkie okoliczności istotne dla jej rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., oraz w oparciu o taką ocenę poczynił trafne ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie. Na aprobatę zasługiwało także stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż żądanie zapłaty kwoty 6.638,93 zł za czynności związane z rozładunkiem i załadunkiem towaru nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje za własne, jak również przedstawioną przez ten Sąd ocenę prawną.

Wskazać należy, iż zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego sprowadzają się w istocie do zakwestionowania dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zarzutów o nieuzasadnionym oddaleniu przez Sąd Rejonowy wniosku dowodowego powoda o przesłuchanie w charakterze świadka A. S. (2), jak również braku dopuszczenia z urzędu dowodu z przesłuchania stron.

Odnosząc się do powyższych zarzutów wskazać należy, że zgodnie z regulacją art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. to powód był zobowiązany do przedstawienia dowodów dla wykazania zasadności swojego żądania. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż powód nie sprostał powyższemu obowiązkowi.

Wbrew twierdzeniom skarżącego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż roszczenie powoda obejmujące żądanie opłat dodatkowych za rozładunek i załadunek oraz dodatkowy czas pracowników zostało „w dużej mierze udowodnione”. Słusznie Sąd pierwszej instancji uznał, iż w sytuacji gdy strona pozwana zakwestionowała ilość składowanych towarów oraz wskazaną liczbę nadgodzin pracowników – to sporządzone przez powoda jednostronnie wydruki komputerowe, obejmujące zestawienie przyjętych i wydanych palet oraz nadgodzin okazały się niewystarczające do przyjęcia, iż powód udowodnił zasadność żądania pozwu w zakresie objętym zaskarżeniem. Podnieść należy, że zgodnie z § 6 ust. 2 łączącej strony umowy oddanie towarów przechowawcy na przechowanie miało nastąpić z chwilą przyjęcia przez przechowawcę towarów i podpisania specyfikacji

dokumentującej ilość jednostek i rodzaj przekazywanych towarów. Z kolei stosownie do § 7 ust. 3 ze zwrotu towarów składający lub inna upoważniona pisemnie przez niego osoba oraz przechowawca zobowiązani byli sporządzić protokół z zaznaczeniem daty odbioru oraz rodzaju i ilości jednostek odebranych towarów. Wskazać trzeba, że pomimo tego, iż pozwany zażądał przedstawienia mu powyższych specyfikacji jak również protokołów odbioru jeszcze w prowadzonej pomiędzy stronami korespondencji przedprocesowej, powód nie przedstawił takich dokumentów ani przed procesem ani też w toku postępowania sądowego.

Skarżący dopiero w postępowaniu apelacyjnym przytoczył twierdzenia faktyczne, mające na celu wyjaśnienie, dlaczego nie przedstawiono powyższych protokołów oraz specyfikacji w pozwie wyjaśniając, iż jedynie na wyraźną prośbę pozwanego dokumenty te nie były sporządzane. Twierdzenie takie nie były podnoszone w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, stąd też na podstawie art. 381 k.p.c. podlegały one pominięciu.

Skarżący zarzucił także naruszenie art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., które to naruszenie upatrywał w pominięciu wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka A. S. (2). Skarżący zarzucił, że Sąd I instancji pominął powyższy dowód, mimo że zmierzał do wyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Ustosunkowując się do powyższego zarzuty wskazać należy, iż powód w piśmie procesowym z dnia 24 września 2014 r. wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka jedynie na okoliczność „składowania, rozładunku i załadunku palet na rzecz pozwanego” (k. 47). Sam zaś fakt wykonania przez powoda usługi składowania, rozładunku i załadunku palet nie był przez pozwanego kwestionowany. Pozwany kwestionował natomiast wskazywany przez powoda wymiar nadgodzin oraz ilość przekazywanych towarów. Wobec tak nakreślonej tezy dowodowej nie sposób jest więc uznać, iż okoliczności, na które miał zostać przeprowadzony dowód z zeznań tego świadka były istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Powołane zaś dopiero w apelacji twierdzenia powoda, iż świadek ten miał wyjaśnić przyczyny braku sporządzenia protokołów i specyfikacji z rozładunku i załadunku oraz przedstawić okoliczności wykonania rozładunków i załadunków podlegały, na podstawie powołanego art. 381 k.p.c., pominięciu.

Zarzut braku przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy z urzędu dowodu z przesłuchania stron jest bezzasadny. Wskazać należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Powyższy przepis jest odzwierciedleniem zasady kontradyktoryjności, to strony a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania. Przeprowadzenie dowodu przez Sąd z urzędu jest uprawnieniem a nie obowiązkiem sądu. Możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu nie oznacza, iż Sąd jest obowiązany zastępować własnym działaniem bezczynność strony. Podkreślić należy, iż dopuszczenie dowodu z urzędu może mieć miejsce wyjątkowo, wówczas mianowicie, gdy istnieje obawa fikcyjnego prowadzenia procesu bądź wtedy, gdy konkretne środki dowodowe dotrą do wiadomości Sądu drogą urzędową. Sąd może również dopuścić dowód z urzędu, gdy dostrzeże nieporadność strony w dochodzeniu jej roszczeń lub podjęciu obrony, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, gdyż powód był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika. Reasumując w niniejszej sprawie nie zachodziły podstaw do działania sądu z urzędu. Dopuszczenie więc takiego dowodu z urzędu mogłoby prowadzić do naruszenia zasady bezstronności sądu.

Chybiony był także zarzut dotyczący naruszenia art. 70 k.p.c. i art. 97 k.p.c. Analiza treści protokołu rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r. nie uprawnia do twierdzenia, iż Sąd odmówił dopuszczenia tymczasowo do czynności członka zarządu powoda T. J., z treści tego protokołu wynika jedynie, iż Sąd pouczył, iż członek zarządu nie jest uprawniony do jednoosobowej reprezentacji strony pozwanej. Nie sposób także przyjąć, iż członek zarządu został pozbawiony prawa przedstawienia swojego stanowiska w sprawie. Z protokołu tego wynika bowiem, iż wypowiedzi T. J. zostały zaprotokołowane (k. 71-72).

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. W orzecznictwie i judykaturze przyjmuje się, że wskazany wyżej przepis może stanowić skuteczną podstawę środka zaskarżenia tylko wówczas, gdy pisemne motywy wyroku są nieczytelne i nie pozwalają na odczytanie procesu myślowego składu orzekającego i w efekcie uniemożliwiają ustalenie przyczyn, dla których sąd w określony sposób rozstrzygnął o żądaniu pozwu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09). Taka sytuacja zaś nie zachodziła w realiach

niniejszej sprawy. Uzasadnienie Sądu Rejonowego zawiera bowiem wszystkie elementy istotne dla odtworzenia procesu myślowego Sądu, który doprowadził do wydania zakwestionowanego przez powoda orzeczenia.

Z tych też względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, który pozwany wygrał w całości, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Powód jest obowiązany zwrócić pozwanemu – według opisanych wyżej reguł odpowiedzialności za wynik sprawy – koszty postępowania odwoławczego, na które składa się wynagrodzenie reprezentującego pozwanego adwokata - w kwocie 600 zł (50% stawki minimalnej, wynoszącej 1200 zł) oraz koszty dojazdu pełnomocnika pozwanego na rozprawę odwoławczą na trasie W. – S.- W. w łącznej wysokości 630,80 zł, stanowiącej iloczyn ilości 760 km (2 razy 380 km) i stawki 0,83 zł za jeden kilometr przejazdu.

SSO A. B. SSO K. G. SSR (del.) A. W.

Sygn. akt VIII Ga 52/15

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. po nadejściu (...)(...)